

Иван Вазов

Люлека ми замириса

Из съседната градина
люлека ми замириса.
Ум далеч назад замина
и сърцето ми болно сви са:
върнах се в цветуща младост,
сетих трепети и сладост.
Люлека ми замириса.

Сетих всичко, що веч няма,
дето бе и вече скри са:
ний разхождахме се двама
(как душа ми се униса!)
в майска нощ в градина млада
под небесната лампада.
Люлека ми замириса.

Колко думи страстни, нежни
(ах, сърце ми сладко сви са!)
там при картопите снежни!
А зефирът заразниса
мирис люлеков над нази –
от любовен дъх талази.
Люлека ми замириса.

Дълго ходяхме двамина
из заспалата градина.
Моята душа упи са
на живота с аромата,
лунният светлик изписа
сенките ни по земята.
Люлека ми замириса.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5053>]